

Det var mester kong Tidrik

Det var mester kong Tidrik,
han skulle fra Ber(e)n udride.
Fandt han den løve og lede lindorm;
så ynkelig monne de stride.

*Der stander en borg, hedder Ber(e)n,
og der bor i kong Tidrik.*

2. De stridde i dage, de stridde i to,
den tredie dag til kvælde.
Det da var den lede lindorm,
den løve i græsset fælde.

3. Det da råbte den løve af nød,
der hun så kongen ride:
”Du hjælp mig, mester kong Tidrik
og skil mig ved denne kvide.”

4. ”Du hjælp mig, mester kong Tidrik
alt for den øverste vold;
du fri mig for den forgyldte løve,
som du fører i dit skjold.”

5. ”Kom mig til trøst, du konning god;
du hjælp mig for dit navn,
at jeg står malet i dit skjold
så brændende som en brand.”

6. Længe stod mester kong Tidrik
og tænkte han derpå:
”Jeg skal hjælpe den arme løve,
ihvordan det mon gå.”

7. Det var mester kong Tidrik,
og han sit sværd uddrog;
han fægtede med den lede lindorm,
så sværdet stod alt i blod.

8. Den gode herre lod sig ikke sømme,
og han hug i så fast,
indtil så længe hans gode sværd
det midt i hjaltet brast.

9. Den lindorm tog ham på sit bag
og hesten under sin tunge;
så lakked han ad bjærget ind
til sine små elleve unger.

10. Hesten kasted han for sine unger
og manden i en vrå.
”Æde I nu den lille brad,
mig lyster at sove gå.”

11. ”Æde I nu dette føje bytte,
jeg må at hvile gange;
når jeg vågner af søvnen op,
da skulle I manden fange.”

12. Det var mester kong Tidrik,
han ledte i bjærget omkring;
Der fandt han det gode sværd,
som man kalder Adelring.

13. Der fandt han så godt et sværd
og to forgyldte knive.
”Gud nåde din sjæl, kong Sigfred,
her haver du ladet dit liv.”

14. ”Jeg har været med dig i mange slag,
dertil i herrefærd;
men aldrig jeg det vidste,
at du var bleven her.”

15. Det var mester kong Tidrik,
ville prøve om sværdet kunne due;
han hug i den hårde hald,
at bjerget stod i lue.

16. Det da var den unge lindorm,
så bjerget stå alt i lue:
”Hvo gør bonden ufred
udi hans egen stue?”

17. Og den gjorde sig så meget vred,
dertil så meget krus:
”Hvo gør bonden ufred
udi hans eget hus?”

18. Meldte det de andre små
– i vråen som de lå:
”Vækker du vor moder af søvn,
så ilde skal det dig gå.”

19. Svared det mester kong Tidrik
– han var i huen så gram:
”Jeg skal vække din moder af søvn
alt ved så kold en drøm.

20. Din moder vog kong Sigfred,
en så vælbyrdig mand.
Det skal jeg på Eder alle hævne
med denne min højre hånd.”

21. Op da vågned den gamle lindorm;
han blev dered så bange:
”Hvo gør mig den uro?
Hvad er det for en klang?”

22. ”Det er jeg, kong Tidrik,
mig lyster med dig at tale.
I går bar du mig i bjærget ind
alt under din krogede hale.”

23. ”Du hug mig ikke, kong Tidrik,
her er mit røde guld.
Det er fast bedre ladt end gjort,
vi blive hinanden huld.”

24. ”Jeg tror ikke på dit falske fund,
du vilt mig visselig dåre.
Du haver vejet så mangelen helt,
det sømmer dig ikke flere.”

25. ”Hør du, mester kong Tidrik,
du hug mig ikke ihjel.
Jeg vil vise dig min fæstemø,
hun er i bjærget skjult.”

26. For oven ved mit hoved
der ligger de nøgler små;
forneden ved mine fødder
der kan du til hende gå.”

27. ”Foroven ved dit hoved
der skal jeg tage på;
forneden ved dine fødder
der skal jeg lade gå.”

28. Først vog han den lede lindorm
og så hendes elleve unger;
dog kunne han ikke af bjærget komme
for edder og ormetunger.

29. Så grov han så dyb en hule
alt for sin venstre fod,
at han skulle ikke omkomme
i edder og ormeblod.

30. Da banded først kong Tidrik;
han blev på løven så gram:
”Forbandet være den arrige løve,
hun få både last og skam.”

31. Det voldte mig den snedige løve,
Gud give hende men.
Var hun ikke malet i mit skjold,
min hest havde båret mig hen.

32. Det da hørte den løve så prud,
at kongen klarer sig så:
”Du stat fast, konning Tidrik,
jeg graver med stærken klo.”

33. Løven grov, og kong Tidrik hug,
så bjærget stod alt i gløde.
Havde ikke den løve fået ham ud,
den havde sig sørget til døde.

34. Der han havde vejjet den lede lindorm
og så hans elleve unger,
så går han af bjærget ud
med brynje og skjold hint tunge.

35. Der han nu kom af bjerget ud,
han sørgede for sin hest.
På hannem turde han vel lide,
de havde hinanden frist.

36. ”Hør du, mester kong Tidrik,
du skalt dig ikke så græmme;
du sæt dig på min brede bag,
så lystelig bær jeg dig frem.”

37. Han red over de dybe dale
og over de grønne enge.
Så frit med hannem den gode løve
monne sig gennem skoven trænge.

38. Løven og mester kong Tidrik,
de bleve tilsammen både.
Den ene havde frelst den anden
af kummer og megen våde.

39. Ihvor kong Tidrik i marken red,
den løve hos hannem løb,
og når han atter stille sad,
den lagde sit hoved i hans skød.

40. Derfor kaldte de ham for ”Løvens ridder”,
det navn bær han med ære.
Alle de dage dem livet vindes,
de havde hinanden så kære.

”Det var mester kong Tidrik” er nr. 3 í Danske kæmpe- og folkeviser. Eystgotakongurin Theodrik hin stóri (475-526) tók Norðuritalia og helt til í Verona (Beren) og í Ravenna. Um hann, Díðrik av Beren, og hansara kempur er nógvur skaldskapur: sagnir og vísur, men søguliga eru hesi ikki álitandi. Ørindi 24: haver vejjet = hevur vegið, dripið. jd.